

יונה שימשי:

„היינו צריכים להיות זהירים, ולא להידחף!“

מישלת של שלושה עיתונאים זרים הגיעה בשבוע שעבר ארצה. כדי לבדוק את יחס השילטונות כלפי עיתונאי השטחים, בעיקבות תלונותיהם. נמסר כי לישיבת העיתונות תארגן את הפגישות בין העיתונאים הזרים לבין משרד החוץ, ואת פגישותיהם עם עיתונאי השטחים יארגנו האורחים עצמם.

שאלתי את יונה שימשי, מזכיר אגודת העיתונאים בתל-אביב, אם הם נעשו סוכנות של משרד החוץ, או שהם קיימים, בין השאר, כדי להגן על חופש העיתונות, ובמקרה זה לעזור למישלחת בחקירותיה ובפגישותיה עם עיתונאי השטחים.

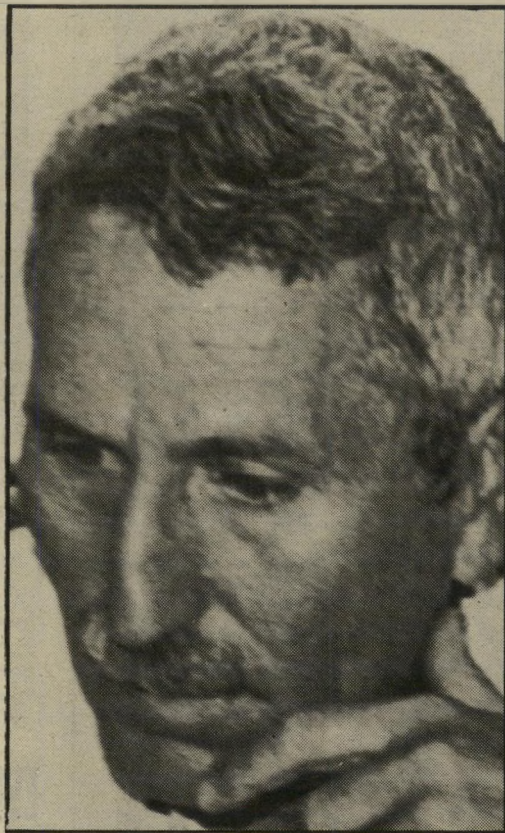
לא הבנת את הדברים כמו שהם, ולכן הגעת למסקנות מוטעות. הסיפור הוא כזה: הפרוצדורה הבינלאומית לעיתונות החליטה לשלוח לכאן מישלחת לבדיקת יחס השילטונות לעיתונאים מהשטחים. ההחלטה התקבלה גם על דעתו של הנציג הישראלי בפרוצדורה, רומן פריסטר. לפני בוא המישלחת הם ביקשו מאיתנו לסדר להם פגישות עם נציג הצנזורה, עם נציג צה"ל ועם נציג משרד החוץ. מכיוון שאין כאן משרד חוץ, התלבטנו והחלטנו שמישרד החוץ ימלא את הפונקציה הזאת. בהתאם לבקשתם טיפלנו בקביעת הפגישות.

● מדוע לא סיעתם בידם בפגישותיהם עם העיתונאים מהשטחים?

קודם כל, לא ביקשו את זה. ובעניין הזה דווקא היינו צריכים להיות מאורידמאור זהירים ולא להידחף, כדי שלא לתת להם הרגשה שאנחנו מתערבים או רוצים לכוון. אנחנו נמצאים בקשר יומיומי עם המישלחת, ונשמח לעזור להם בכל מה שנתבקש, אבל בשום אופן לא נעשה דברים שלא נתבקשו לעשות, שמא העניין ייראה לא בסדר.

● ידוע לך איזה תלונות הם באו לבדוק?

בעיקר בעיות עם הצנזורה, שגם אנחנו, עיתונאי ישראל, לא מחוסנים מפניה.

מנשה דוידזון:

„המשקים הקטנים יעלמו תוך זמן קצר!“

בשעה שאלפי דונמים של פרדסים נכרתים בארץ, התחילו לגדל כאן את פרי הליים, שמקורו באיזור מורדות ההימאליה. כדי לייצא אותו לאירופה, נפגשתי עם מנשה דוידזון, אגרונום ראשי של חברת „מהדרין פרי-אור“ (אחת מחמש החברות המרכיבות את מועצת פרי-ההדר), והאחראי להבאתו של הליים לישראל.

בקשתי ממנו שיסביר לי את ההגיון שבכריתת עצי הדר מכאן ופיתוח זנים חדשים ובלתי מקובלים מצד שני.

במציאות הכלכלית החדשה, כשהתפוז איבר את ערכו הכלכלי, אנחנו, כחברה מיסחרית, חייבים לחפש ולמצוא אלטרנטיבות. הסיכוי היחיד שלנו להישאר על המפה כיצואנים לאירופה הוא להקדים ארצות אחרות בכמה שנים.

● אם אני מבינה נכון, קשה למגדל הישראלי להתחרות עם התפוזים הבאים מספרד, למשל, ולכן הוא מייצא כרגע לייים. אם זה כך, הרי שבעוד שלוש שנים עוד ארצות יתחילו לייצא לייים ואז נפסיק לגדל אותו ונחשש פרי חדש ליצוא.

נכון מאוד. אין לנו יתרונות יחסיים מובהקים. יש לנו הוצאות גבוהות, קרי, מים במחירים גבוהים והוצאות יצור גבוהות בדולארים. כך שאנחנו יכולים להחזיק מעמד עד שמגדלים בארצות אחרות מתעוררים. בעבר היינו בלעדיים באבוקרו. היום יש לנו תחרות קשה מאוד עם דרום-ספרד, וזו רק רוגמה אחת.

● עם שוק מקומי קטן ועם התחזית שלך, איזה עתיד תקלאי יש לנו?

אין לנו עתיד תקלאי גדול. חסרה מדיניות חקלאית ברורה, ואם משרד החקלאות ימשיך שלא לתת את דעתו על פתרונות — אני מאמין שכל המשקים הקטנים ייעלמו תוך זמן קצר.

שימשון שושני:

„אם תפרוץ שביתה, ההורים יאשינו לשלם!“

בית-הספר היסודי לאמנויות, שפתח השבוע את שערו בתל-אביב, והממומן בכ-40% עלידי הורי התלמידים הלומדים בו, ייצר מציאות חדשה, לפי דעת ההורים. אסבית-הספר ממומן ב-40% עליידם, הרי שזה בית-ספר כמעט חצי פרטי!

מאחר שהמילה בית-ספר מתקשרת מייד עם המילה שביתה, שאלתי את הד"ר שימשון שושני, מנהל מינהל החינוך, הנוער והתרבות בעיריית תל-אביב, שהיה יוזם רעיון בית-הספר לאמנויות, מה יקרה בבית-הספר המסויים הזה כאשר יפרצו שביתות בבתי-ספר גיילים המתוקצבים לגמרי עלידי משרד החינוך והעירייה.

ההורים טועים. זה איננו בית-ספר פרטי. זה בית-ספר ממלכתי רישמי. את כל שעות הבוקר מממנת המדינה והעירייה וחלק — רק חלק — מלימודי התוספת ממומנים עלידי ההורים.

● כלומר, אם תפרוץ שביתה של חודש ימים, למשל, ימשיכו ההורים לשלם 60 דולר לחודש וילדיהם לא ילמדו?

כשיש שביתה בטלוויזיה, את ממשיכה לשלם את האגרה, וכשיש שביתה בקופת-החולים, אני ממשיך לשלם דמי-חבר.

● לא מדובר בסכומים בליכך גבוהים, של 60 דולר לחודש.

אילו ההורים היו מקימים עמותה, מממנים את כל לימודי התוספת ושוכרים את המורים, היה להם קיים. כמצב הנוכחי זה אינו בית-ספר פרטי. המורים בו עובדים לפי הסכמים קיבוציים ומקבלים את שכרם לפי אותם הסכמים.